

MIHAI IRIMIA

(1942–2011)

Cu adâncă durere și consternare am aflat despre dispariția colegului și prietenului Mihai Irimia, plecat prea curând dintre noi în lumea umbrelor, în momentul în care aștepta ieșirea din tipografie a monografiei consacrată cetății getice de la Satu Nou, al cărei autor principal este.

Mihai Irimia s-a născut la 24 octombrie 1942, în comuna Urecheni, jud. Neamț. După ce a urmat cursurile liceului „Ștefan cel Mare” din Târgu Neamț, se înscrie în 1960 la Universitatea „Al.I. Cuza” din Iași, la Facultatea de Istorie-Filosofie, secția Istoria României, pe care o absolvă în 1965. Ca student a participat la șantierele arheologice de la Târpești, Gârbovăț, Stăncești și Cucuteni, având posibilitatea să-și însușească valoroase cunoștințe de la renumiți arheologi ca Vladimir și Hortensia Dumitrescu, Silvia Marinescu-Bâlcu, Adrian Florescu și Mircea Petrescu-Dîmbovița. În anul 1965, după terminarea facultății, este angajat ca muzeograf la Muzeul Regional de Arheologie Dobrogea, devenit ulterior Muzeul Național de Istorie și Arheologie Constanța, unde a lucrat până la pensionare. Aici el va desfășura o activitate prodigioasă și consecventă, vreme de mai multe decenii, lucrând cu predilecție la cunoașterea istoriei geților din epoca fierului. În 1985 obține titlul de doctor în istorie al Universității din București, cu teza *Arheologia și istoria populației autohtone din Dobrogea în a doua epocă a fierului*, sub îndrumarea profesorului Dimitrie Berciu. În calitate de arheolog a desfășurat o bogată activitate, inițiind și participând la mai multe șantiere, din care enumerăm pe cele de la Bugeac, Gura Canliei, Rasova, Corbul de Jos și Satul Nou. Putem spune că, după această remarcabilă și consecventă activitate, istoria geților din Dobrogea arată altfel, aceasta fiind mult mai bine cunoscută. Ca arheolog cu rezultate recunoscute, a participat la peste 150 de manifestări științifice din țară și de peste hotare. Totodată, a fost membru al Comisiei internaționale pentru promovarea studiilor indo-europene și trace, membru al Comisiei Naționale de Arheologie (1986–2004), vicepreședinte al Comisiei

zonale a Monumentelor istorice (1996–2006), secretar și președinte al Asociației de Studii Clasice, filiala Constanța (din 1982), președinte al Institutului Român de Tracologie, filiala Dunărea de Jos (din 2000). A participat, în calitate de referent oficial, la aproximativ 40 de comisii de doctorat la Universități și Institute de cercetare ale Academiei Române. A ocupat și funcții administrative fiind șef de secție, director adjunct (1979–1990) și director (1990–1992) al Muzeului de Istorie Națională și Arheologie Constanța, activități pe care le-a îndeplinit cu dăruire și responsabilitate. De asemenea, a găsit răgazul și entuziasmul necesar pentru a desfășura și activitatea de conferențiar la Universitatea „Ovidius” din Constanța, lucrând în paralel și la Muzeu ca cercetător științific gradul I. Chiar și după pensionare a continuat să desfășoare activitate de arheolog la Muzeul de Istorie Națională și Arheologie din Constanța, instituție care l-a consacrat și unde a lucrat în cea mai mare parte din cariera sa. Moartea l-a surprins în timp ce aștepta ieșirea de sub tipar a monografiei asupra săpăturilor din așezarea fortificată getică de la Satu Nou, unde a avut cea mai însemnată contribuție. Anii îndelungați de muncă, stresul și dificultățile pe care a fost nevoit să le înfrunte și-au spus cuvântul, șubrezindu-i sănătatea, regretatul nostru coleg părăsindu-ne prea timpuriu și înconjurat de regretele noastre. Activitatea deosebit de bogată, cu rezultate impresionante, arată că Mihai Irimia și-a trăit în mod plener viața, lăsând în urmă o operă durabilă și de mare utilitate. Mihai Irimia va rămâne în amintirea noastră ca un specialist harnic, responsabil, de o deosebită integritate morală, care a înțeles să-și desfășoare cu pasiune activitatea, peste tot unde a lucrat. Amintirea lui rămâne vie în inima noastră, și spunem acum cu tristețe „Să-i fie țărâna ușoară!”

CONSTANTIN ICONOMU